

РЕШЕНИЕ

№ 258

гр. София, 07.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 12-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Десислава Б. Николова

Членове: Мария Янк. И.а Вранеску
Даниела Христова

при участието на секретаря Р. Й. Вьонг
като разгледа докладваното от Даниела Христова Въззивно гражданско дело
№ 20231000501228 по описа за 2023 година

С решение № 3555 от 01.12.2022г. постановено по гр.д. № 5770 по опис на СГС за 2021г. първоинстанционният съд е отхвърлил предявения от Х. Т. И. с ЕГН ***** от гр.***, ул. „****“ № * срещу Административен съд София Град, с адрес за връчване на съдебни книжа и призоваване – гр.София ул. „Георг Вашингтон“ № 17 осъдителен иск, за заплащане на обезщетение в размер на 25 005 /двадесет и пет хиляди и пет/ лева, претендирани като обезщетение за нанесени неимуществени вреди с твърдението, че са причинени от нарушение на правото на разглеждане в разумен срок на адм. дело № 11096/2019г., адм. д. № 841/2020 г. и адм.д. № 3074/ 2021 г. всички по опис на Административен съд София Град, на основание чл. 2 б ЗОДОВ и е осъдил ищеца да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лева.

Въззивното производство е образувано възоснова на:

1./въззивна жалба с вх. Рег. № 82903 от 05.12.2022г. подадена от Х. И. Т., представляван от адв. С. И. срещу Решение № 3555 от 01.12.2022г. постановено по гр.д. № 5770 по опис на СГС за 2021г. с твърдения за неправилност и необоснованост. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на съдебен акт по същество, с който предявения иск да бъде уважен изцяло, и

2./частна въззивна жалба с вх. Рег. № 12419 от 09.02.2023 г. срещу определение № 874 от 23.01.2023г. постановено по гр.д. № 5770 по опис на

СГС за 2021г. по реда на чл. 248 от ГПК с твърдения за недопустимост и с искане да бъде обезсилено, евентуално отменено като неправилно.

В молба вх. Рег. № 24762 от 06.11.2023г. въззивният жалбоподател релевира нови факти към твърдението за забавено правосъдие като прилага писмени доказателства за движението на гр.д. № 20231110136704 по опис на СРС – определение № 32745 от 19.09.10123г., с което производството по делото е прекратено и е изпратено по подсъдност на АССГ.

В молба с вх. Рег. № 250994г. подадена от въззивния жалбоподател е изложено твърдение за забавяне при разглеждане на евентуалните иски по исковата молба предявена на 03.10.2019 г. пред АССГ с твърдението, че ГДИН е процесуален субституент на ответника по гр.д. № 20231110136704 по опис на СРС .

В молба с вх. Рег. № 27301 от 29.11.2023г. подадена от въззивния жалбоподател са релевирани нови факти относно подсъдността на иска предмет на гр. д. № 20231110136704 по опис на СРС, като твърди, че производството по това дело е прекратено и изпратено по подсъдност на АССГ, който от своя страна е прекратил делото пред себе си и отново го е изплатил на СРС, и така към датата на подаване на исковата молба е изминал период от 4 години и 2 месеца, в които искът срещу „евентуален ответник“ по исковата молба от 03.10.2019 г. не е разгледан и не е постановен съдебен акт по същество на спора.

С молба вх. Рег. № 27442 от 30.11.2023г. въззивният жалбоподател е представил списък на командировани съдии и е уведомил съда, че в СЕС е образувано дело № С -797/21 г. по преюдициално запитване по въпроса, дали участието на командировани съдии, гарантира правата на гражданите , участващи в съдебните процеси – правото на ефективна съдебна защита и на независимост на съда.

С молба вх. Рег. № 1047 от 15.01.2024г. е релевиран нов факт, посочен в удостоверение № 955 от 18.12.2023г. издадено от АССГ – с определение № 10135/20.11.2023г. постановено по адм. дело № 10939/2021 г. на АССГ производството срещу „евентуален ответник“ по исковата молба от 03.10.2019 г. е прекратено и делото е изпратено отново на СРС. Пред СРС е образувано гражданско дело № 64457/2023г. по опис на СРС.

В писмен отговор с вх. Рег. № 1251 от 19.01.2023г. ответникът АССГ чрез пр. представител К., оспорва въззивната жалба като неоснователна. Излага, че значително място във въззивната жалба е отделено на въпроси, които не са включени в предметна делото. Счита, че ищецът за първи път е поставил въпроса за осъждане на СБАЛ на лишените от свобода в Затвора в гр.***, т.н. евентуален ответник на **08.12.2020 г.** пред касационната инстанция на АССГ и е направил това след приключване на производството по адм. д. № 11096/2019 г., а искането му своевременно е препратено на компетентния Софийски районен съд.

На основание чл. 269 от ГПК настоящият въззивен съд, приема че обжалваното решение е валидно и допустимо. Същото е правилно и обосновано, предвид следното:

Исковото производство, което понастоящем се развива като въззивно пред САС е образувано от СГС на 05.05.2021г., възоснова на предявен от Х. Т. И., представляван от адв. С. И. от САК против Административен съд - София град, **осъдителен иск** с правно основание чл. 26, ал.1 от ЗОДОВ вр. Чл. 6§1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. **Цената на предявения иск е 25 005 лева.**

В обстоятелствената част на исковата молба се излага, че ищецът е претърпял вреди, от нарушение на правото му за разглеждане и решаване в разумен срок на съдебно производство образувано като **административно дело № 11096/2019 г. по опис на АССГ**. Твърди се, че към датата на предявяване на иска с правно основание чл. 26, ал.1 от ЗОДОВ вр. Чл. 6§1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, производството по това дело не е приключено и пред настоящия въззивен съд се представят доказателства за висящ спор срещу ответник СБАЛЛС, за който твърди, че е част от административно дело № 11096/2019 г. по опис на АССГ, като се поддържа тезата, че спорът срещу този евентуален ответник е започнал на 03.10.2019 г.

Иницирираното от ищеца производство по предявен иск с правно основание чл. 26, ал.1 от ЗОДОВ вр. Чл. 6§1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, изисква той да изложи фактически твърдения относно общата продължителност и предмета на производството, неговата фактическа и правна сложност, поведението на страните и на техните процесуални или законни представители, поведението на останалите участници в процеса и на компетентните органи, както и други факти, които имат значение за правилното решаване на спора. Доказателствата за горните факти, обуславят изхода от спора по същество.

В исковата молба ищецът е изложил следните фактически твърдения, които имат връзка с предмета на доказване:

С искова молба вх. Рег. № 29448 от 03.10.2019 г. подадена до АССГ ищецът е поискал от административния съд, да постанови осъдително решение, с което бъде обезщетен за вреди – имуществени и неимуществени, които са настъпили за него, поради това, че в мястото, в което е изтърпявал наказание „Лишаване от свобода“ – Затвора в гр. ***, не му е било осигурено безплатно лечение с метадон.

Образувано е адм.д. № 11096/2019 г.

Искът е бил предявен срещу ГДИН, която в писмен отговор е възразила своята пасивна процесуална легитимация. На 20.11.2019 г. ищецът е поискал от АССГ служебно да определи надлежните ответници. На 03.12.2019 г. е влязло в законна сила изменение на разпоредбата на чл. 205 от АПК, с което е създадена нова ал. 2. Според ищеца разпоредбата въвежда задължението на съда служебно да указва на ищеца срещу кого да насочи иска си. В исковата молба се излага, че изменението обнародвано в ДВ. Бр. 94/2019 г. от 29.11.2019 г. е влязло в законна сила преди постановяване на

съдебните актове в производството образувано като адм. д.№ 11096/2019 г., поради което за АССГ е било налице задължението да определи надлежния ответник по иска. Ищецът твърди, че производството по адм. д. № 11096/2019 г. е започнало и 03.10.2019 г. и не е приключено към датата на предявяване на иска по настоящото исково производство /05.05.2021 г./ Излага, че в този времеви период - от образуване на делото 03.10.2019 г. до 05.05.2021г. е изтекла една година и седем месеца, но твърди, че и към настоящия момент делото не е приключено по претенцията срещу евентуалния ответник СБАЛЛС и счита, че този факт следва да бъде зачетен от съда при определяне размера на обезщетението. В исковата молба ищецът е изложил примери от съдебни производства, за които твърди, че обосновават създадена вече практика относно тълкуването на понятието „разумен срок“. В исковата молба ищецът е изложил, че в периода, в който делото му не е разглеждано в разумен срок, забавянето е нанесло неимуществени вреди, изразяващи се в типичните за такива ситуации чувства на фрустрация, малоценност, безпомощност, загуба на доверие в правосъдието и неговите функции за защита на основни права и свободи.

От правна страна, в исковата молба са развити доводи, че е налице оборима презумпция, според която е достатъчно в продължителен срок /извън понятието разумен/ да е налице забавено правосъдие, за да се приеме, че са настъпили вреди и счита, че не е в тежест на ищеца да ги доказва. В подкрепа на този довод са посочени решения постановени от националните съдилища.

В петитума на исковата молба, ищецът е поискал ответнико АССГ да бъде осъден да заплати сумата от 25 005 лева, ведно със законна лихва върху тази сума считано от датата на деликта.

Писмен отговор от ответника, подаден по реда на чл. 131 от ГПК не е постъпил.

В първоинстанционното производство са представи доказателства, от които се установяват следните факти:

На ищеца е призната 80% неработоспособност с водеща диагноза – туберкулоза на белите дробове с отрицателни бактериологични изследвания и придружаващо заболяване - Хроничен вирусен хепатит „С“ - експертни решения № 0632 от 26.06.2020 г. и № 90160 от 30.07.2021г. В констатациите на медицинското изследване към тях е посочено, че болният е пребивавал в затвор и е пациент със синдром на зависимост от опиати и е на лечение с Метадон. На 07.12.2016 г. ищецът е дал съгласие да бъде лекуван по програма за метадоново лечение, провеждана от ЕТ „АИПСМП – д-р А. К.“. Представени са доказателства, че е извършил плащания, всяко по 150 лева в полза на едноличния търговец.

Липсват данни за точния период, в който е пребивавал в затвора, какво е наказанието, което изтърпява, какъв е режима и срока, в който ефективно е бил лишен от свобода.

Представено е писмо от 19.04.2021г., подписано от проф. Проданов,

ДН - зам. Министър на правосъдието, от съдържанието на което се установява, че негов адресат е ищеца, представляван от адв. С. И. и е по повод Заявление № РС-20-481 от 15.12.2020 г. В писмото се излага, че адм. дело № 11096/2019 г. е приключило с допълнително решение № 1935/24.03.2021г. постановено по адм.д. № 8041/2020 г. на същия съд и общият срок на две съдебни инстанции е с продължителност от една година и пет месеца. В този период производството се е движило на две съдебни инстанции. Отчетени са ритмичността на процесуалните действия по делото пред първата инстанция, липсата на забавяне от касационната инстанция и своевременно постановяване на решение № 6817 от 30.11.2020 г. по адм.д. № 8041 по опис на АССГ. Възоснова на гореизложените мотиви, заявлението на адресанта е отхвърлено, като е прието, че срок от една година и пет месеца не надхвърля понятието „разумен срок“, на основание чл. 60е, ал.1 т.1 от ЗСВ.

Относно производството по адм.д. № 11096/2019 г. по опис на АССГ:

С искова молба с вх. Рег. № 29448 от 03.10.2019 г. ищецът е поискал от АССГ да осъди ответника ГДИН да заплати обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 3600 лева и неимуществени вреди, в същия размер от 3600 лева. От обстоятелствената част на тази искова молба се установява, че претенцията се основана на твърдение за неизпълнение на задължението на ответника ГДИН да осигури адекватна медицинска грижа и съответното безплатно лечение чрез предоставяне на веществото „метадон“. Делото е образувано на датата на постъпване на исковата молба, администрирано е своевременно. За този факт се съди от друг - един месец по-късно, на 04.11.2019 г. е постъпил писмен отговор, в който ГДИН е направила възражение за липсата на пасивна процесуална легитимация. В отговора на ГДИН са развити доводи, че Държавата е отговорна за вреди причинени от държавни органи и тя е пасивно легитимира да отговаря за вреди по предявения иск. Същевременно, в обстоятелствената част са изложени фактически твърдения, за това как е организиран достъпът до веществото „метадон“ в Софийски затвор. Посочено е, че снабдяването с това вещество, предоставяно с медицинска цел се извършва редовно от 2014 г. и, че програмата осъществява дейността си възоснова на Наредба № 34/2005 г. за реда за заплащане от републиканския бюджет лечението на български граждани за заболявания, извън обхвата на задължителното здравно осигуряване, издадена по реда за контрол върху наркотичните вещества и прекурсурите, издадена от Министерство на здравеопазването.

В становище № 35284 от 20.11.2019 г. ищецът, чрез адв. С. И. е оспорвал писмения отговор на този ответник. След получаване на указанията за посочване на надлежен ответник, ищецът, чрез адв. С. И. в две последователни молби е посочил, че поддържа иска срещу ГДИН.

След размяна на съдебни книжа и становища, делото е насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание на 11.02.2020 г.

Второто съдебно заседание е подведено на 09.06.2020 г. Отлагането е обосновано с цел събиране на доказателства, посочени от ищеца. Във второто съдебно заседание е даден ход на устните състезания.

Пр. представител на ищеца е представил писмени бележки на 18.06.2020 г., на които е поставен вх. Рег. № 16401 от 18.06.2020 г.

На 20.07.2020 г. е постъпила молба за бавност, с твърдението, че едномесечният срок за постановяване на съдебен акт по същество е изтекъл на 06.07.2020 г. т.е. преди представяне на писмените бележки и решение не е постановено.

Седем дни по късно, на 27.07.2020 г. съдът е обявил Решение № 4184 от 27.07.2020 г. с което е отхвърли исковете предявени срещу ГДИН.

На 29.07.2020 г. е постъпила касационна жалба с вх. Рег. № 23 645/29.07.2020 г.

На 13.11.2020 г. е поставено за разглеждане в открито съдебно заседание КНАХД № 8041/2020 г. , образувано възоснова на горепосочената касационна жалба.

На 30.11.2020 г. е постановено решение № 6817 от 30.11.2020 г. по КНАХД № 8041/2020 г. касационната инстанция е оставила в сила Решение № 4184 от 27.07.2020 г., постановено по адм.д. № 110968/2019 г.

Искането за тълкуване на решение № 6817 от 30.11.2020 г. постановено по КНАХД № 8041/2020 г. е отхвърлено и със същия съдебен акт е **разпоредено** да се образува ново дело срещу ответника СБАЛ на лишените от свобода в Затвора в гр. ***.

АССГ е изпълнил разпореждането на касационната инстанция и е образувал съдебно производство - адм. дело № 3074/2021 г. с ответник СБАЛ на лишените от свобода в Затвора в гр. ***.

С определение № 2745 от 04.16.2021 г. постановено по адм.д. № 3074/2021 г., съдът е прекратил производството по адм. д. № 3074/2021 г. и е изпратил исквата претенция по подсъдност на Софийски районен съд. Той от своя страна е прекратил производството и е върнал делото на АССГ. С определение № 10135/20.11.2023г. постановено по адм. дело № 10939/2021 г. на АССГ производството срещу „евентуален ответник“ по исквата молба от 03.10.2029 г. е прекратено и делото е изпратено отново на СРС. Пред СРС е образувано гражданско дело № 64457/2023г. по опис на СРС и няма данни да е прекратено или приключено с акт по същество.

Възоснова на събраните по делото /с изключение на представените пред въззивния съд - определение № 10135/20.11.2023г. постановено по адм. дело № 10939/2021 г. на АССГ и образуването на гражданско дело № 64457/2023г. по опис на СРС/ първоинстанционният съд, в обжалваното в настоящото производство решение е приел, че искът предявен срещу ГДИН е разгледан в разумен срок, а искът предявен срещу СБАЛ на лишените от свобода в Затвора в гр. *** е изпратен по подсъдност на СРС едва след като

ищецът с писмена молба с вх. Рег. № 36840 от 08.12.2020 г. пред касационната инстанция е направил искане за осъждане на СБАЛ на лишените от свобода в Затвора в гр. *.**

Възоснова на пространното изложение на въззивната жалба, в която наред с преповтаряне на твърденията за задължението на ответника ГДИН по приключилото пред АССГ исково производство - да осигури безплатна метадонова терапия на ищеца, наред с преповторената практика селектирана от решенията на ЕС и националните съдилища, въззивният жалбоподател е поставил пред настоящия въззивен съд въпроса, за правилността и обосноваването на обжалваното съдебно решение, с искане за отмяна и постановяване на акт по същество с който въззивният съд да присъди обезщетение в размер на 25 005 лева.

Настоящият въззивен съд, като съобрази, че искът предявен срещу ГДИН е разгледан в срок от една година и пет месеца от образуване на делото до неговото приключване, намира, че не са налице предпоставките за осъждане на АССГ да заплати обезщетение за забавено правосъдие. Искът срещу ГДИН е разгледан в разумен срок. Проведени са две съдебни заседания, второто от които е отложено за събиране на доказателства посочени от ищеца. Съдебното решение е постановено в разумен срок и макар да е обявено след изтичане на едномесечния инструктивен срок, то е станало публично в месечен срок от представяне на писмените бележки от пр. представител на ищеца. Спор за пасивната процесуална легитимация на ответника ГДИН не е повдиган от ищеца. Съдът е дал възможност на ищеца да се запознае с възражението на ответника, който отрича своята пасивна процесуална легитимация и да изрази становище по това възражение.

Ищецът твърди, че с исковата молба до АССГ по което е образувано адм. д. № 11096/2019 г. е съединил най малко два иска - един срещу ГДИН, втори срещу СБАЛ на лишените от свобода в Затвора в гр. *** и „други евентуални ответници“. Касационната инстанция е констатирила, съществуването на втория иск срещу СБАЛ на лишените от свобода в Затвора в гр. ***. Но задължението на АССГ да разгледа този иск не е съществувало нито към датата на предявяване на исковата молба - 03.10.2019 г., нито към 30.11.2020 г. , когато е постановено решение № 6817 от 30.11.2020 г., с което касационният административен съд е разпоредил да се образува ново дело срещу ответника - СБАЛ на лишените от свобода в Затвора в гр.***, нито към 04.16.2021г. когато с определение № 2745 от 04.16.2021 г. постановено по адм. д. № 3074/2021 г. , съдът е прекратил производството по адм. д. № 3074/2021 г. и е изпратил евентуалната претенция на ищеца, представляван от адв. С. И. срещу СБАЛ на лишените от свобода в Затвора в гр. *** по подсъдност на Софийски районен съд.

Независимо кой съд е компетентен да се произнесе по този иск и кога е предявен, недопустимостта на съединяването на осъдителен иск срещу „евентуални ответници“ следва от други предпоставки. Ищецът, чрез своя процесуален представител, в течение на целия съдебно административен процес, започнал на 03.10.2019 г. и приключил по същество на предявения иск срещу ГДИН, не е обърнал внимание на съда, включително и в

касационната си жалба до касационния състав на АССГ, че претенцията му се основава на пасивно субективно съединяване на искове в условията на евентуалност, и че поддържа втори евентуален иск срещу СБАЛ на лишените от свобода в Затвора в гр. *** и други „евентуални ответници“.

Такова съединяване не следва от съдържанието на исковата молба, а и би било изначално недопустимо затова, защото могат да се съединяват искове, които подрежат на разглеждане по един и същ ред. За ищеца, не е съществувала процесуална пречка, в течения на процеса срещу ответника ГДИН да предяви гражданския иск срещу СБАЛ на лишените от свобода в Затвора в гр. ***, подсъден на Софийски районен съд. АССГ не е допуснал забавяне в задължението да прекрати производството пред себе си по предявен иск срещу СБАЛ на лишените от свобода в Затвора в гр. *** по подсъдност, защото видно от титулната част на исковата молба /вх. Рег. № 29448 от 03.10.2019 г./ **като ответник е посочена само ГДИН.**

В допълнителна молба вх. Рег. № 35925 /дата не се чете/, приложена на л. 106 от гр. д. № 5770/21г. по опис на СГС е видно, изричното желание на ищеца по адм. дело № 11096/2019 г. искът да се разгледа като предявен срещу ГДИН. ГДИН е посочена като ответник по адм. д. № 11096/2019 г. В самата молба, назидателно се обръща внимание на съда, че ищецът, чрез пр. представител адв. С. И. прави това изявление /че насочва иска срещу ГДИН/ за трети път, първият от които е направил такова изявление в т.3.1. стр. 7 от исковата молба, а вторият път в молба вх. Рег. № 35284 от 20.11.2019 г. Видно е още, че в изявлението писмено обективизирано в същия документ, пришит като стр. 106 от гр.д № 5770/21г. на СГС, пр. представител на ищеца, автор на молбата задава риторични въпроси към съда, кой е „този Ответник“. В т. 1.3 от тази уточняваща молба, изрично посочва, че „Всички останали лица в горепосочените документи /представляващи предходни молба/, сме привлекли като **„евентуални ответници“ – в случай, че АССГ не приеме доводите ни, че именно ГДИН е Ответник.**“.

АССГ е приел, че ГДИН е ответник и е постановил решение срещу този ответник. Следователно, ако производството по делото срещу ГДИН е било прекратено поради липсата на пасивна процесуална легитимация, тогава за АССГ ще възникне задължението да разгледа същия иск срещу друг „евентуален“ ответник. Начинът на формулиране на претенцията извършен от пр. представител на ищеца, не води до извода, че са съединени няколко, предявени в евентуалност искове срещу различни ответници, а един и същ иск срещу различни ответници. Правната теория допуска съединяване на искове, а не съединяване на ответници. Пасивно субективно **съединяване на искове, съществено се различава от начина, по който ищецът твърди, че е сезирал АССГ с искове срещу ГДИН и СБАЛ на лишените от свобода в Затвора в гр. ***.** В конкретния случай, липсва субективно съединяване на искове в условията на евентуалност, а дори и да е било налице такова /изведено чрез тълкуване от касационната инстанция на АССГ/, редът за разглеждане на исковете не е един и същ. Искът срещу ГДИН е подсъден на административните съдилища, а искът срещу СБАЛ на лишените от свобода в Затвора в гр.*** е подсъден на гражданските съдилища. Дори и двата иска да

са подсъдни на един и същ съд, начинът по който ищецът твърди, че ги е съединил не води до задължението на АССГ да ги разгледа в едно производство. Напротив, след като ответниците са „евентуални“ /каквото и да значи това за ищеца или за неговия пр. представител/, единственият начин, да възникне задължение за съда да разгледа иска срещу „евентуалния ответник“ е да приеме, че първоначалния ответник /ГДИН/ не е пасивно легитимиран и да прекрати производството срещу него. Видно от писмените доказателства е, че искът срещу ГДИН е разгледан по същество и е отхвърлен, т.е. не е възникнал правопораждащия факт за образуване на исково производство срещу „евентуалния ответник“.

Доводите развити допълнително, че СБАЛ на лишените от свобода в Затвора в гр. *** е процесуален субституент на ГДИН или обратно, са неотносими към предмета на делото, доколкото такова твърдение изобщо не е направено пред АССГ. Становището изразено от пр. представител на ищеца, че поддържа претенцията срещу „Всички останали лица“, е обвързано с евентуалната недопустимост на иска срещу ГДИН. Следователно, след като искът срещу ГДИН е бил приет за допустим, разгледан по същество с влязло в законна сила решение, всички останали лица не са ответници по какъвто и да е иск, предявен от ищеца и никакъв иск не е висящ, считано от 03.10.2019 г. до настоящия момент, нито пред АССГ, нито пред гражданския съд.

Такъв иск може да е висящ само от датата на образуването му в съответния съд и производството по него е започнало със санкцията на длъжностното лице, натоварено със задължението да образува дела в АССГ, а не с констатацията на касационната инстанция на АССГ, че има иск, по който АССГ не се е произнесъл или от момента, в който първата инстанция е изпратила иска по подсъдност на СРС.

Претенцията с правно основание Чл. 26. (Нов - ДВ, бр. 98 от 2012 г.) с цена 25 005 лева е неоснователна. Производствата пред съдилищата се движат чрез процесуални действия, които се извършват от страните и от съда. Основанието на претенцията, която е разгледана с първоинстанционния съдебен акт изисква от съда, да посочи дали срока, в който е разгледано делото е извън съдържанието на понятието разумен срок и да посочи - **кои действия – на съда или на страните са довели до забавяне**. За разлика от административните производства, в исковия граждански процес ищецът е този, който следва да въведе конкретни фактически твърдения за непрецизни процесуални действия или за излишни такива или друго поведение на ответника /в случая АССГ/, което е довело до затормозяване на процеса и съответно да решаване на спора в неразумен срок или изобщо до забавяне докогато е висящо производството. В исковата молба, с която е сезиран първоинстанционния съд, чието решение се обжалва се съдържат две фактически твърдения, че процесът е започнал на 03.19.2019 г. и не е приключил към датата на предявяване на иска – 05.05.2021г. като се поддържа тезата, включително и пред въззивната инстанция, че не е приключил и към настоящия момент. Останалата информация в исковата молба се отнася до основателността на претенцията за обезщетение от бездействието на ГДИН да осигури безплатна метадонова терапия на лица

лишени от свобода, за които с ТЕЛК е признала зависимост към упойващи вещества. Смесването на фактическите състави на търсената защита в настоящото исково производство с търсената защита пред АССГ, поставя въпроса за процесуалните действия, които извършва ищеца и тяхната прецизност, която неминуемо води до затормозяване на делото с факти, неотносими към предмета на доказване. Изключвайки от обема на носителите на информация, тези доказателства които не са относими към предмета на настоящото исково производство първоинстанционният съд е постановил правилно и обосновано решение.

Настоящият въззивен съд, като съобрази, общата продължителност на адм. Дело № 11096/2019 г. започнало на 03.10.2019г. , която е съответна на констатацията извършена от Зам. Министъра на правосъдието и като инстанция по същество приема, че претенцията е неоснователна, поради което съображения за размера на претенцията не следва да се излагат, с едно изключение. Размерът на претенцията следва да е адекватен на настъпилите вреди. Дори вредите да се предполагат, предвид развитата в исковата молба теза за съществуването на оборима презумпция за вреди, следваща от само от факта на забавяне, определянето на размера на обезщетението се подчинява на правилата на справедливостта, която не се презумира, а е следствие от доказаните по делото факти. Затова и материално правната норма на чл. 2б, ал.1 от ЗОДОВ предвижда, че съдът да преценява не само общата продължителност и предмета на производството, неговата фактическа и правна сложност, а и ***поведението на страните и на техните процесуални или законни представители***, наред с поведението на останалите участници в процеса и на компетентните органи, както и други факти, които имат значение за правилното решаване на спора.

В конкретния случай, настоящия въззивен съд овластен от правната норма да извърши преценка на поведението на процесуалния представител на ищеца в производството пред АССГ приема, че в производството по адм.д. № 11096/2019 г. това поведение не съответства на основен принцип на ГПК какъвто е изведен в разпоредбата на чл. 3 от ГПК и приложим в производствата, които се развиват по реда на АПК, по силата на препращащата норма на чл. 144 от АПК. Разпоредбата на чл. 205, ал.2 от ГПК не дерогира изискванията към пр. представители със съответната правоспособност, в случая лице упражняващо адвокатска професия, което представлява ищеца, да посочи ясно и конкретно в титулната част на исковата молба всички ответници, както и да изложи петитум, от който да е видно, че представлявания ищец съединява искове срещу повече от един ответник. От исковата молба възоснова на която е образувано адм. д. № 11096/2019 г. по опис на АССГ и допълнителните такива е очевидна, убедеността на ищеца, че може да съединява в едно исково производство един и същ иск срещу „главен ответник“ и „евентуални ответници“. Както беше посочено по-горе, за съда не възниква задължение да указва на страната, че извършва нищожни процесуални действия, а само да указва нередовност на исковата молба и по изключение, само в АПК, на основание чл. 205 , ал.2 от ГПК, когато посоченият в исковата молба ответник не отговаря на изискванията на ал. 1

т.е. не е юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите, съдът указва на ищеца срещу кого следва да насочи иска, като му дава възможност в 7-дневен срок от съобщението да отстрани нередовността или да заяви дали поддържа иска срещу първоначално посочения ответник. Разпоредбата на чл. 205, ал.2 от ГПК не въвежда служебно начало за съда да посочва ответника, а задължение на съда да ориентира страна, кое юридическо лице е носител на задължението, за което се твърди, че не е извършено и от това бездействие са настъпили вреди. АССГ е изпълнил задължението си в съответствие с разпоредбата на чл. 205, ал.2 от АПК и е постановил съдебен акт по същество срещу този ответник, който ищецът е посочил в исковата молба и в още две допълнителни уточняващи молби, а именно - ГДИН. Съдебният акт по същество на спора е влязъл в законна сила. Липсата на пасивна процесуална легитимация за ГДИН води до друг вид акт – прекратително определение. Затова настоящата въззивна инстанция приема, че когато страната или нейният пр. представител извършва действия, с които затруднява правораздаването, отговорността за забавеното правосъдие следва да се реализира на базата на договорните отношения между представител и представляван.

По частната жалба: Първоинстанционният съд е констатирал, че въззивната жалба съдържа оплакване за неправилно определяне на разноските и тяхното присъждане. След спазване на процесуалните правила за размяна на съдебни книжа съдът е постановил определение по чл. 248 от ГПК. Определението е валидно и допустимо. С него нито е допълнено, нито е изменено решението в частта за разноските. Разгледано е оплакване на ищеца, инкорпорирано във въззивната жалба и е отхвърлено като неоснователно. Следователно определението е изпълнило със съдържание, дължимата защита и съдействие, според разпоредбата на чл. 2 от ГПК. По същество определението е неправилно. В производството пред първата инстанция не е участвал юрисконсулт. АССГ е представляван от съдия, упълномощен от представляващия административен ръководител. Валидността на процесуалното представителство е прието от първоинстанционния съд като безспорно, но то не влече финансова отговорност за ищеца. Стриктното тълкуване на разпоредбата на чл. 78, ал.8 от ГПК изисква защитата на юридическото лице да е осъществена от юрисконсулт. В случая, защитата е осъществена от съдия т.е. от лице, което има юридическа правоспособност, но не му се следва възнаграждение. Отхвърлен е иск срещу лице, което е освободено от задължението да заплаща такси и разноски в производство и поради липсата на такива, постановеното определение е неправилно, и като такова следва да бъде отменено, като вместо него поставено друго, с което решение № 3555 от 01.02.2022г. в частта за разноските да бъде отменено.

С оглед изхода от спора разноски в производството пред въззивния съд не се присъждат.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 3555 от 01.12.2022г. постановено по гр. д. № 5770 по опис на СГС за 2021г. , в частта в която е отхвърлен предявения от Х. Т. И. с ЕГН ***** от гр. ***, ул. „****“ № * срещу Административен съд София Град с адрес за връчване на съдебни книжа и призоваване – гр. София ул. „Георг Вашингтон“ № 17 осъдителен иск, за заплащане на обезщетение в размер на 25 005 /двадесет и пет хиляди и пет/ лева, претендирани като обезщетение за нанесени неимуществени вреди с твърдението, че са причинени от нарушение на правото на разглеждане в разумен срок на адм. дело № 11096/2019 , адм. д. № 841/2020 г. и адв. д. № 3074/ 2021 г. всички по опис на Административен съд София Град, на основание чл. 2 б ЗОДОВ.

ОТМЕНЯ определение № 874 от 23.01.2023г. постановено по гр. д. № 5770 по опис на СГС за 2021г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ решение № 3555 от 01.12.2022г. постановено по гр. д. № 5770 по опис на СГС за 2021г. в частта, която има характер на съдебно определение, с което Х. Т. И. е осъден да заплати на АССГ юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лева.

Решението може да се обжалва по реда на чл. 280 от ГПК пред Върховен касационен съд на Р България в едномесечен срок от връчване на препис от настоящия съдебен акт на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____